

Despărțirea de Mihai Alexandru Canciovici

(Grigore Constantinescu – 14 iunie 2017)

Plecarea din mijlocul nostru a unei personalități care a înfăptuit, timp îndelugat, misiunea de martor și comentator al vieții muzicale românești și internaționale, este un moment de profundă tristețe.

Absența, începând din zilele primei decade a lunii iunie 2017, a condeierului Mihai Alexandru Canciovici, este greu de acceptat, căci el devenise o prezență permanentă a publicului, intens interesat de concertele stagiunilor simfonice, recitalurilor muzicale, spectacolelor de teatru liric și, cu un atașament aparte, de teatrul de balet.

Tot ceea ce urmărea se transforma deîndată în comentariu de moment, încărcat cu valorile unei istorii legate de evenimentul creator și interpretativ, mereu bogat în experiențe memorialistice. Transformate mai apoi în comentarii scrise, cronici și aprecieri literare, din care nu lipseau propriile lecturi, judicios și echilibrat încredințate tiparului, paginile ce au purtat semnătura ilustră a lui Mihai Alexandru Canciovici devin documente ce au interesat cititorii revistelor, precum Actualitatea muzicală, dar și feluritelor publicații ale timpului. I-am descoperit treptat, la final de eveniment artistic muzical, capacitatea formulării opiniilor, uneori chiar așteptate cu interes, mai ales când se aflau în concordanță cu interlocutorii săi.

Știam că, profesional și cultural vorbind, formația sa era deosebit de complexă. Dr. Mihai Alexandru Canciovici, cercetător științific principal la Institutul de Etnologie și Folclor București, a studiat peste 30 de ani tradițiile mitologice și proza populară românească, mai ales cea transmisă pe cale orală. Ielele, Fata Pădurii, balaurii sau misterele comorilor îngropate au fost numai câteva dintre obiectele sale de studiu. Un alt motiv întâlnit frecvent pe tot teritoriul României și studiat de Mihai Canciovici în societățile arhaice este cel al strigoii sau al moroiului, cum i se mai spune.

Acest fond ideatic și filosofic fusese păstrat în sufletul său cu fantezie și teamă, în paralel cu celelalte preferințe ale sale care îi conferiseră și specializarea de istoric (cum ar fi volumul **Domnitori români în legendă** ed. ALFA) sau mai recenta monografie de literatură coregrafică dedicată balerinului Sergiu Ștefanski, **Un artist, un destin, o stea**, Ed. Muzicală.

A fost, credem, cea din urmă fericită realizare a personalității sale, înainte de a ne fi părăsit, prea în grabă, lăsându-ne acum, în amintire, ecoul singurătății noastre. A fost și o ultimă invitație rostită de Mihai Canciovici cu pasiune pentru artă, frumusețe și limpede credință, când și-a dorit să împărtășim împreună bucuria luminii care, apoi, prea repede s-a stins: „...Le adresez tuturor ascultătorilor interesați de arta dansului această invitație de a participa la un eveniment cu totul special, care nu se referă numai la un mare artist, ci la o întreagă generație de mari artiști care au constituit generația de aur a baletului nostru. Va fi, de fapt, o sărbătoare a baletului. Așa o doresc eu și e binevenită în acest moment.”